

search...

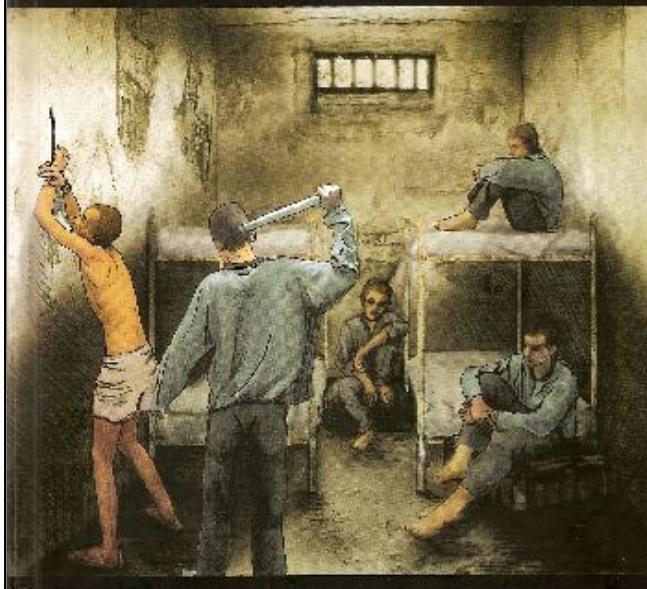
27 | 01 | 2010

Naslovnica**HKV****Naslovnica****Dnevne vijesti****Naši komentari****Predavanja sa skupova****Reportaže****Kultura****Vijesti****Osvrti****Jezik****Simboli****Udžbenici****Vaši prilozi****Izdvojeno****Priopćenja****Obavijesti****O nama****Upute****Pretraži Portal****Poveznice****Moj HKV****Prijava korisnika****Moje korisničko ime?****Nova registracija****Google Prevoditelj****Odaberite jezic :****Gadgeti podržava Google****OSVRT NA KNJIGU «BATINAMA DO OLTARA»**

Nedjelja, 16. kolovoza 2009.

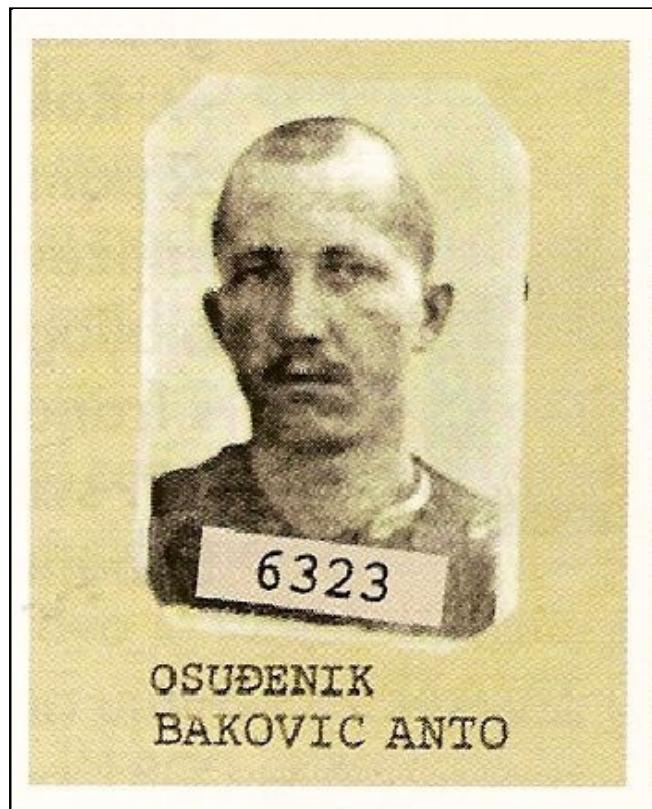
Osvrt na knjigu «Batinama do oltara»

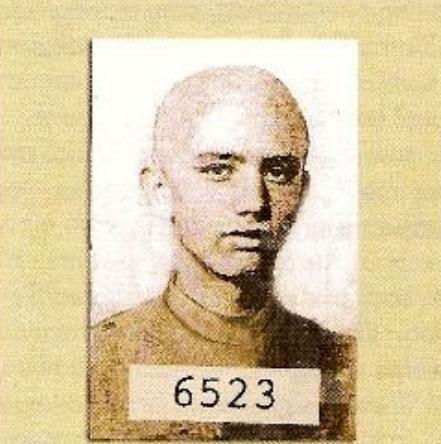
don Anto Baković
**BATINAMA
DO OLTARA**

Tko ne vjeruje da je Josip Broz Tito poslije Drugog svjetskog rata odobrio svojoj „partiji“ krvavu torturu „prevaspitanja“ katoličkih svećenika neka pomno prouči najnoviju knjigu don Anto Bakovića: Batinama do oltara (Martyrium Croatiae, Zagreb 2009.). U svojoj mladosti don Anto Baković četiri je puta bio optužen i osuđen ukupno na deset godina i tri mjeseca zatvora. Prošao je divizijski zatvor u Leskovcu, Vojno-istražni zatvor u Nišu, KPD Niš, KPD Zenica, Centralni zatvor Sarajevo, Okružni zatvor Travnik i KPD Foca. Potpuno nevin, proveo je cijelu mladost po Titovim zatvorima. Na prvu robiju poslan je zbog obrane Stepinca, drugi, treći i četvrti puta zatvaran zbog svećeničkih aktivnosti, rada s djecom i mladeži te spominjanja imena Hrvat! Napominje da ništa nije radio ni govorio protiv ondašnje države i Tita! Nikakvom se politikom nije bavio, a najbolje godine mladosti proveo je po Titovim zatvorima.[1]

Katolički svećenici masovno su i nemilosrdno likvidirani tijekom tzv. „oslobođenja“ hrvatskih mjeseta i gradova krajem Drugog svjetskog rata, primjerice Dubrovnik i Daksa, Široki Brijeg, Krapina i Macej. Tijekom 1945. započinju poslijeratna montirana suđenja svećenicima kao suradnicima okupatora, a najpozantiji je sudska proces zagrebačkom nadbiskupu Stepincu. Životni put mladog Bakovića određuje sličan sudska proces njegovom župniku. Vlč. Ivan Čondrić, katedralni župnik u Sarajevu, bio je krajem 1945. optužen na smrt strijeljanjem zbog toga što je držao dačku misu. Kad su ga početkom 1946. vodili na strijeljanje dječak Anto Baković je plakao. A župnik Čondrić mu je poručio: "Anto ne plači, nego me zamijeni". Tako je autor knjige Batinama do oltara svoj svećenički poziv dobio na partizanskom sudu.[2]

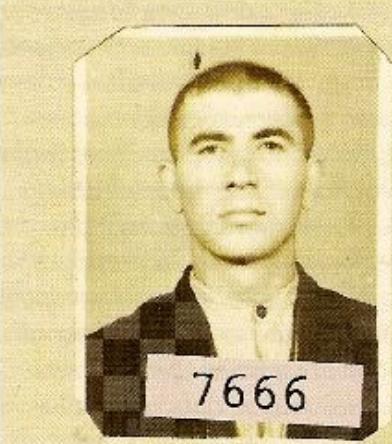

ALOJZIJE STANEK

ROĐEN JE 1927. U VOĆINU, OD OCA JOSIPA I MAJKE ANE ROĐ. BUKOVSKI. Završio je Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju, a potom teologiju u Zagrebu. Na Petrovo godine 1952. zareden je za svećenika. Bio je župnik u Goli i Ždali te dugogodišnji župnik i dekan u Novoj Bukovici (danas u Požeškoj biskupiji). Za njegovu rodnu župu može se reći da je prava župa mučenika. U oba rata je Voćin od pobunjenih Srba bio gotovo sav uništen, a stanovništvo ili poubijano ili raseljeno. Umro je 1. studenog 2007. godine u Svećeničkom domu u Zagrebu.

Jugoslavenski komunisti u lipnju 1953. održavaju V. plenum CK SKJ na Brijunima. Na tom skupu partija se posvećuju samo i isključivo borbi protiv Katoličke crkve.^[3] Prije toga u listopadu 1952. svi su za vojsku sposobni studenti bogoslovii pozvani su u JNA.^[4] Anto Baković bio je tada tek jedan mali nevažni bogoslov 2. godine studija. A poslije brijunskog plenuma 1953.g. komunisti pokreću nove napade na biskupe i svećenike, započinju premlaćivanja, polijevanja benzinom... Napadnuti su biskupi Vovk u Novom Mestu, Lach u Zagrebu, Čelik u Banja Luci, Franić u Splitu, Banić u Šibeniku, Garković u Zadru, Čule i Stepinac u zatvorima. Partija je otvoreno udarila po biskupima, kako neće udariti po jednom malom bogoslovu, tada na odsluženju u JNA, zaključuje don Anto Baković.^[5] U JNA bile su stalne „političke nastave“ na kojima su se tumačile i raspravljale teme – Crkva, Vatikan, Stepinac. U interpretaciji komesara i oficira KOS-a priča o Stepincu bila je uvijek ista – zločinac koji je pokrštavao Srbe, srpskoj djeci vadio oči te Poglavniku poslao košaricu očiju srpske djece.^[6] Ta se priča stalno ponavljala te među inim lažima ostaje sve do danas srpska i komunistička tvrdnja.

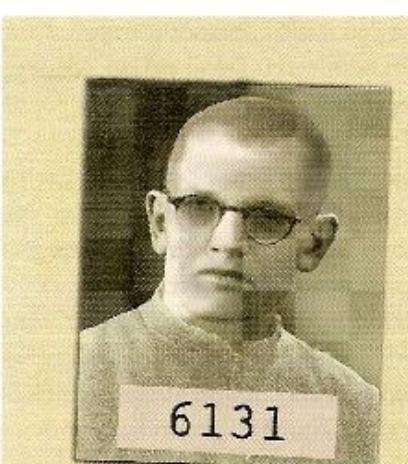

VLADO PAVLINIĆ

Roden je 1929. godine u Dubrovčanu kod Klanjca. Završio je klasičnu gimnaziju i studij teologije u Zagrebu. Studirao je i slikarstvo u ateljeu akademskog slikara prof. Zlatka Šulentića. Kao student teologije osuđen je 1955. od Vojnog suda u Nišu na tri godine strogog zatvora. Godine 1963. pokrenut je Glas Koncila koji Vlado uređuje prvih deset godina, a nakon toga odlazi u London. Ondje djeluje kao istaknuti novinar, slikar i grafički dizajner.

Anto Baković, rođen je u Goraždu na Drini, kao sedmo djete dobrostojeće obitelji. Njegovi su roditelji imali kuću u Goraždu, kasnije i u Sarajevu. Anto u mladosti nije oskudjevao, pa ni u vojsci, iako ih je bilo sedmero braće i sestara. Godine 1941./42. svjedok je četničkog pokolja na Drini osam tisuća muslimana i katolika – tada i jednih i drugih po narodnosti Hrvata. O tim događajima napisao je trilogiju – Drinske mučenice, Dječak s Drine i Mostovi na Drini – zatajeni Jasenovci. Današnjim naraštajima vjerojatno zvuči nevjerojatno da su prije manje od jednog životnog vijeka na obalama Drine živjeli Hrvati. To nam svjedoči svećenik koji je svojim očima gledao što su srbočetnici radili Hrvatima na Drini, gdje su danas u ime velikosrpstva posve istrijebljeni.

Velikosrpstvo dominiralo je u JNA. Vojnici su pozivani davati svoje mišljenje o Stepincu kao zločincu. Mladi Baković govorio je da Stepinac nije zločinac, to je u nekoliko navrata ponovio, bez da je kritizirao Tita i komunistički režim. U kazneničku vojarnu Vladičin Han došao je i pukovnik Đuro Četnik Jovanović preispitati Bakovića o njegovom stavu o Stepinцу. Taj je Srbin u listopadu 1944. bio komandant Dubrovnika i počinio je pokolj hrvatske katoličke inteligencije na Daksi. Nakon svih maltretiranja tijekom služenja u JNA, Baković je bez posebnog objašnjenja uhapšen na dan otpusta iz vojske, te prebačen u zatvor u Leskovac, a zatim u Vojno-istražni zatvor Niš. Toga dana njegovi su roditelji u Sarajevu očekivali najavljeni povratak iz JNA. Idućih mjeseci dana nisu uopće znali gdje im se sin nalazi i što se s njime dogodilo. U zatvoru u Nišu proveo je nekoliko mjeseci. Nudilo mu se oslobođanje ako potvrdi da je Stepinac zločinac. No Baković je odgovarao: „Nadbiskup Stepinac za mene nije ratni zločinac. (...) Ne mogu govoriti protiv svoje savjesti.“ Suđen je na Badnjak 24. prosinca 1953.g. a presuda je glasila – kazna strogog zatvora sa prisilnim radom u trajanju od četiri godine![7] Kad je Antina majka čula tu vijest u telefonom razgovoru s pošte, onesvijestila se u govornici i od tada je teško oboljela. Nije dočekala mladu misu svoga sina. Godinu 1954. student teologije, osuđenik Anto Baković, zapamtio je kao najtežu u životu. Bile su mu tada svega 23 godine! Žalio se Vrhovnom vojnom sudu u Beograd, jer se ničim nije ogriješio protiv Tita, ni njegovog režima, no bilo je dovoljno što nije smatrao Stepinca zločincem i kazna mu je potvrđena. Tako je prestao biti čovjek s imenom i prezimenom, te postao broj 6323 u Kazneno-popravnom domu – KPD Niš.

VINKO SRAKA

Roden je 23. siječnja 1912. godine u Lipovcima u Sloveniji. Za svećenika je zaređen 7. lipnja 1940. u Ljubljani. Bio je kapelan u mnogim katoličkim župama bivše Jugoslavije: Knežija, Podsused, Marijin Dvor, Beograd, Uroševac, Janjevo, Kapela, Hrastje - Mota itd.

Godine 1955. osuđen je na dvije godine robije koju je izdržavao u Nišu i u Mariboru. Poginuo je 26. lipnja 1966. pod naletom vlaka u mjestu Hrastje - Mota.

U knjizi Batinama do oltara slijede teški opisi torture iz najzloglasnijeg srpskokomunističkog kazamata KPD Niš. Kaznionica u Nišu bila je najstrašniji zatvor Titove Jugoslavije. Tu je kaznionicu osnovao kralj Aleksandar početkom 30-tih godina prošlog stoljeća, s namjenom za Hrvate koji su se protivili velikosrpskoj hegemoniji u staroj Jugoslaviji. Ni ondašnja Lepoglavica, ni Srijemska Mitrovica, nisu bile dovoljno stroge, jer nisu bile u Srbiji. Baković opisuje kako su na tavanu posebnog dijela zatvora, pronalazili imena uz koja je pisalo ustaša i godine 1930., 1931., 1932. i 1933.[8] U ćeliju u koju je Aleksandar smjestio jednog robijaša, Tito je strpaо šestoricu – i to bez toaleta. U tom skućenom prostoru nužda se obavljala pred svima, a kanta se praznila jednom dnevno. Očaj, užas i nezamisliva ponižavanja, opisuje Baković. Uz teški fizički rad, s nemogućim normama, stalnim udarcima stražara te izgladnjivanjem lošom i manjkavom hranom, nakon rada slijedi svakodnevno prevaspitavanje i revidiranje stavova. Bio je to veliki policijski aparat koji se bavio robijašima, a nadzirao ga je šef Udbe u kaznionici. Nije bila dovoljna istraga, nije bila dovoljna osuda, robijaše je trebalo prevaspitavati tijekom cijele robije, do potpune psihofizičke slomljenoštci. Poslije radne torture, slijedile su idejne torture uz dodatna premlaćivanja za najupornije. Morao se promjeniti karakter, razmišljanja, uvjerenja, svakog osuđenika. Vrhunac je bilo „robijaško samoupravljanje“ i „robijaško samooptuživanje“, đavolski izum druga Tita i njegovog prvog policajca Aleksandra Rankovića. Robijaši raznih nacionalnosti tukli su i prevaspitavali nepokorne robijaše, imali su sve ovlasti da iznude tražene izjave i potpis, čak i pod cijenu smrti žrtve. Za to su bili nagrađivani – uprava je dopuštala da njihove žene provedu jednu noć s njima u zatvoru. Ako bi ispitanik popustio, slijedili su zahtjevi da im se pridruži te da zajedno s njima prevaspituje druge robijaše. Pakleno kolo koje se nikako nije zaustavljalo. Torturu koju je u „robijaškom samoupravljanju“ proživio Baković, opisuje kroz tri dana batinjanja, do duboke nesvijesti i kome, mrtvačnice i mrtvozornika, koji ga spašava da ga živog ne pokopaju i uspjeva ga otpremiti u bolnicu. Tako je u niškoj praksi KPD-a prolazio čovjek kao najveća vrijednost socijalizma. Tako je djelovala najveća mašinerija laganja i lažnog prikazivanja socijalističkog raja na zemlji. To je bio Titov tzv. humani komunizam! U toj nadnaravnoj trodnevnoj muci i patnji, bogoslovu Anti ukazao se anđeo čuvar.

Taj doživljaj Baković opisuje na izričitu želju svoga duhovnika, kasnije biskupa, Ćirila Kosa. [9] Čitatelj knjige Batinama do oltara mogao bi posumnjati u opis torture, pomisliti kako autor pretjeruje, izmišlja ili laže. Međutim, svaku sumnju u vjerodostojnost autor spontano otklanja dokumentima o još 11 katoličkih svećenika koji su istovremeno s njime robijali u KPD Niš. Njihov izgled na fotografijama ukazuje na strahote, dok će svećenik Alojzije

Stanek svojim pismom potvrditi: „To što sam ja i ostali proživjeli u niškom zatvoru, to se ne može opisati i izreći.“[10] Svećenik Vlado Pavlinić će u detalje opisati težak rad i katastrofalna mučenja te potvrditi Bakovićeve navode. Pavlinić svjedoči kako je mladi bogoslov Anto Baković bio izbitih zuba, izgubivši ih u obrani slovenskog svećenika Vinka Srake od podivljalog stražara.[11] U tom vremenu 50-tih godina u Nišu kazne je izdržavalo oko pet tisuća robijaša. Niš se nalazi u središtu Srbije, a u cijelom tom području Beogradske biskupije i Skopsko-prizrenske biskupije nije bilo više od 10 katoličkih svećenika, a pravoslavnih je bilo nekoliko tisuća. No u KPD-u Niš od 11 zatvorenih svećenika i bogoslova svi su bili katolici, a ni jedan pravoslavac. Baković zaključuje kako Titov komunizam nije progonio vjeru kao religiju, nego je u Jugoslaviji bila namjerno proganjena Katolička crkva, posebice Crkva u Hrvata. Tako je u kaznionicama izgledalo Titovo bratstvo i jedinstvo.[12] Nakon pune dvije godine u KPD-u Niš Antini roditelji uspijeli su ishoditi njegov premještaj u KPD Zenica. Iako je Zenica slovila kao vrlo teška robijašnica, posebno dio prozvan Staklara u koju je mladi bogoslov raspoređen, Baković smatra kako je KPD Zenica bila prava idila u usporedbi s KPD-om Niš. U Zenici je poslije 1945. robijalo oko 70-tak katoličkih svećenika. Fotografije nekih od njih, koji su robijali zajedno s njime u Staklari u prvoj polovici 1956.g., također objavljuje u knjizi. Pravoslavnih svećenika nije bilo.[13] U to vrijeme Jugoslavija je potpisala neku deklaraciju o ukidanju prisilnog rada, no sve je ostalo po starom. Naime, komunisti su doskočili tome da su rad počeli plaćali – tako to više nije bio prisilni rad. A što je mjeseca plaća bila u vrijednosti 5 kutija cigareta, bio je dodatni komunistički cinizam. Mladog bogoslova Bakovića ipak nisu uspjeli slomiti. Poslije robije, nastavlja studij teologije i postaje katolički svećenik. Svoju zeničku plaću – kvarinu, uložio je u kupnju mladomisničkog kaleža. Iako nedužan, i dalje je kao svećenik optuživan, proganjan i zatvaran. S kaležom zarađenim u KPD Zenica slavio je nedavno i svoju 50. obljetnicu svećenstva te izjavio: „Moj put do oltara – preko batina – slika je progonstva koju je Crkve u Hrvata prolazila u tim olovnim vremenim.“[14]

6323	Министерство внутренних дел СССР КГБ СССР и НКВД	ГБК 2899/Е																																						
(Помимо наименования установки)		дата выдачи 1956																																						
ЛИЧНИЙ ЛИСТ																																								
<u>Басовик С. Виталий</u> (Фамилия и отчество на языке государства)																																								
		L-2-118																																						
<table border="1"> <tr> <td colspan="2">Фамилия</td> </tr> <tr> <td colspan="2">Иван Ильинич</td> </tr> <tr> <td>должность</td> <td>старожан</td> </tr> <tr> <td>дату рождения</td> <td>1931 год.</td> <td>место, где родился</td> <td>Бородинск, средней школы № 3</td> </tr> <tr> <td>место профтехобразования</td> <td colspan="3">Сараево, Шахтерского 32</td> </tr> <tr> <td>пребывание</td> <td colspan="3">Харьков</td> </tr> <tr> <td>населенный пункт</td> <td colspan="3">Прокопьевск</td> </tr> <tr> <td>ранее место жительства</td> <td colspan="3">Ингушетия</td> </tr> <tr> <td>наименование стационарной паспортной</td> <td colspan="3">Белогорская милиция</td> </tr> <tr> <td>место работы</td> <td colspan="3">Белогорский лесхоз</td> </tr> <tr> <td>дата и место выдачи</td> <td colspan="3">09.10.1952 г. в г. Белогорске</td> </tr> </table>			Фамилия		Иван Ильинич		должность	старожан	дату рождения	1931 год.	место, где родился	Бородинск, средней школы № 3	место профтехобразования	Сараево, Шахтерского 32			пребывание	Харьков			населенный пункт	Прокопьевск			ранее место жительства	Ингушетия			наименование стационарной паспортной	Белогорская милиция			место работы	Белогорский лесхоз			дата и место выдачи	09.10.1952 г. в г. Белогорске		
Фамилия																																								
Иван Ильинич																																								
должность	старожан																																							
дату рождения	1931 год.	место, где родился	Бородинск, средней школы № 3																																					
место профтехобразования	Сараево, Шахтерского 32																																							
пребывание	Харьков																																							
населенный пункт	Прокопьевск																																							
ранее место жительства	Ингушетия																																							
наименование стационарной паспортной	Белогорская милиция																																							
место работы	Белогорский лесхоз																																							
дата и место выдачи	09.10.1952 г. в г. Белогорске																																							
<table border="1"> <tr> <td>Фамилия</td> <td>Басовик</td> <td>место рождения</td> <td>Чечня</td> </tr> <tr> <td>пребывание</td> <td colspan="3">Белогорск, Белогорская милиция</td> </tr> <tr> <td>наименование стационарной паспортной</td> <td colspan="3">Белогорская милиция</td> </tr> <tr> <td>дата и место выдачи</td> <td colspan="3">09.10.1952 г. в г. Белогорске</td> </tr> </table>			Фамилия	Басовик	место рождения	Чечня	пребывание	Белогорск, Белогорская милиция			наименование стационарной паспортной	Белогорская милиция			дата и место выдачи	09.10.1952 г. в г. Белогорске																								
Фамилия	Басовик	место рождения	Чечня																																					
пребывание	Белогорск, Белогорская милиция																																							
наименование стационарной паспортной	Белогорская милиция																																							
дата и место выдачи	09.10.1952 г. в г. Белогорске																																							
<table border="1"> <tr> <td>дата телефонной связи</td> <td>21-10-14</td> </tr> <tr> <td>один из номеров телефона</td> <td>3-14-133</td> </tr> <tr> <td>другой номер телефона</td> <td>3-14-157</td> </tr> <tr> <td>данные о месте жительства</td> <td>Белогорск, ул. Чайковского, д. 13</td> </tr> </table>			дата телефонной связи	21-10-14	один из номеров телефона	3-14-133	другой номер телефона	3-14-157	данные о месте жительства	Белогорск, ул. Чайковского, д. 13																														
дата телефонной связи	21-10-14																																							
один из номеров телефона	3-14-133																																							
другой номер телефона	3-14-157																																							
данные о месте жительства	Белогорск, ул. Чайковского, д. 13																																							

Hrvati su gotovo cijelo stoljeće prolazili torture u srpskom zatvorima, u vrijeme stare Jugoslavije, u novoj Titovoj Jugoslaviji i u Miloševićevoj Jugoslaviji. Velikosrpske ideje i metode uvijek su bile iste – premlaćivanje, mučenje, ubijanje i raseljavanje Hrvata. Velikosrbi su organizirano djelovali i u komunizmu, uz beskrajne klevetničke laži o genocidnosti i zločinima na račun Hrvata. A istina je u stvari bila obrnuta. Žalosno je da se istina još i danas prešućuje, da o njoj nemaju hrabrosti otvoreno govoriti hrvatski političari. U slobodnoj Hrvatskoj nedovoljno se istražuje, govori i otkriva istina o velikosrpskom hegemonizmu, o stoljetnim srpskim zločinima nad Hrvatima! Za današnju Hrvatsku nakaradno je i cinično da bivši sudac jugokomunističkih sudova Ivan Fumić pokušava osporiti zločine onih koji su nemilosrdno proganjali i ubijali Hrvate. Tragično je da aktualni predsjednik Hrvatske postavlja uvijet da budući predsjednik mora dolaziti iz takvog svjetonazora. Tragično je i to da u slobodnoj katoličkoj Hrvatskoj sadašnji predsjednik traži da se križevi maknu iz javnih ustanova. Laž umjesto istine, hrvatskom narodu podvaljuju uvijek isti jugokomunisti, bez srama, bez kajanja i bez vjere. Upravo je zato knjiga Batinama do oltara potrebna novim hrvatskim naraštajima kako bi upoznali opseg mučeništva, patnje i stradanja koje su trpili katolički svećenici u Titovom komunističkom režimu. Napadima na katoličko svećenstvo želio se slomiti duh hrvatskog katoličkog naroda. Nažalost, na nov politički i medijski način isto se čini još i danas.

- [1]Don Anto Baković: Batinama do oltara, str. 75
- [2]Isto, str. 128, 259
- [3]Isto, str. 61
- [4]Isto, str. 50
- [5]Isto, str. 68
- [6]Isto, str. 62 - 64
- [7]Isto, str. 101
- [8]Isto, str. 109
- [9]Isto, str. 6, 149-150
- [10]Isto, str. 206
- [11]Isto, str. 201, 222-223
- [12]Isto, str. 191
- [13]Isto, str. 258
- [14]Isto, str. 315

Damir Borovčak

Komentari

#1 **LJUDI, ZAR JE TO BILO MOGUĆE?** — **tonča** 15-08-2009 22:16 **0**

Mi Hrvati, posebno vjernici, vjerujemo, da je to tako bilo! Oprostite drugi, koji se ne smatraju vjernicima, za ove iskazane riječi! No, kako će to prodrijeti u našu javnost, da pročitaju znamo, samo jedan dio prošlih strahota?

Citiraj

#2 **Hvala don Bakoviću!** — **namus** 16-08-2009 12:35 **0**

Hvala i za ovu knjigu don Bakoviću. Neumoran je u dokazivanju istine o hrvatskoj patnji. Neka ga dobiti Bog i dalje vodi ovim putem. Hvala i Damiru što ju je ovako predstavio. Voljela bi znati je li bila promocija, ako nije, gdje će biti i kada? Svim posjetiteljima portala, blagoslovjen Dan Gospodnj!

Citiraj

#3 **Titovi zatvori — Trpimir2** 17-08-2009 20:21

0

Slušao sam nedavno don Antu, a govorio je u vezi te knjige, i patnji koje je prošao! To je nevjerojatno!Ali nažalost Ljudi danas malo čitaju, brzo zaboravljaju!Sviđa mi se u ovom tekstu riječ Titovi zatvori!Sve je bilo pod njegovom kapom.Nažalost i dans se pišu knjige o tom diktatoru kao velikom državniku npr. Mozaik knjiga, o veličanstvenom sprovodu tom državniku, ali i nešto noprvo kaže se katalogu MK-a jasno ljubavne pikantnerije tog zavodnika..naravno u stilu današnjeg vremena, veliki državnik, veliki ljubavnik,bez imalo argumentacije..tako da će generacije koje to čitaju ili dio nje povjerovati tim titoistima koji veličaju tog diktatora! ono o veličanstvenom sprovodu!!!Kao da veličina sprovoda i onih koji su na njega došli odmah znači i veličinu osobe koja se pokapa!Pa nam tom sprovodu su bili i Chaucesku/"veliki demokrat" Rumunjski)pa Honeckder iz "demokratske istočne Njemačke"da ne nabrajam druge komunističke diktatore, a slični njima bili su i ostali iz takovog "zapadnog svijeta"koji su njegovu diktaturu desetljećima podržavali!Dakle osvjeđeni diktatori, i "takozvani demokrati"na sprovodu"velikog državnika"Pametnom dodsta!

[Citiraj](#)#4 **istrijan —** 05-11-2009 18:03

0

tito(imena krvnika i diktatora pise se uvijek malim pocetnim slovima)bio je osnivač zloglasnog Golog otoka.Po njegovom naredjenju strijeljani su neduzni ljudi nakon povlačenja iz Austrije nakon zavrsetka rata.

Dao je pobiti preko 50 Hrvata u raznim državama svijeta.
Kako se je postupalo po titovim kaznionicama najbolje svjedoče don Bakovic i mnogi drugi.

Treba cim prije maknuti sva imena ulica, trgovina i naziva po tom zlocincu.

[Citiraj](#)[Osvježi listu komentara](#)[RSS za odgovore na ovaj komentar.](#)

Dodaj komentar

Sadržaji koji nisu u skladu s običajima javnog komuniciranja biti će izbrisani.

Anonimno iznošenje optužbi na račun osoba iz javnog života, čime se odgovornost za tvrdnje prebacuje na Portal, nije dozvoljeno.

Čitatelji koji se nisu prijavili na Portal prije slanja komentara moraju radi zaštite od spama **unijeti sigurnosni kod** koji se nalazi iznad dugmeta "Pošalji".

 Ime ili nadimak (obavezno) E-pošta (obavezno, ali se ne objavljuje s komentarom) Naslov

20000 znakova ostalo

 Obavijesti me o komentarima koji će uslijediti

Osvježi

Pošalji

JComments

Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća © 2010. Uz navođenje izvora, odnosno autora, sadržaji objavljeni na ovom portalu mogu se slobodno preuzeti.

Softverski sustav **Joomla** objavljen je pod **GNU/GPL Licencom**.